

Sygn. akt XU 2623)12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Katowicach X Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Torbus
Protokolant:	Małgorzata Sujka

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 roku w Katowicach

sprawy K. J.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w K.

o prawo do wojskowej renty rodzinnej

na skutek odwołania K. J.

od decyzji dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 17 września 2012 roku znak (...)6. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej K. J. prawo do wojskowej renty rodzinnej na okres od 1 września 2012 roku do 31 marca 2015 roku w związku z częściową niezdolnością do pracy.

SSO Beata Torbus

/Przewodniczący /

Sygn. akt X U 2623)12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2012 r. dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w K. odmówił ubezpieczonej K. J. prawa do wojskowej renty rodzinnej po zmarłym mężu, z uwagi na brak dalszej niezdolności do pracy.

Odwołanie od tej decyzji złożyła ubezpieczona podnosząc, że stan fizyczny i psychiczny czyni ją niezdolną do pracy (k. 3).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumenty przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 4-5).

Sąd ustalił, co następuje :

K. J. urodziła się (...) Posiada zasadnicze zawodowe. Z zawodu jest krawcem-szwaczem. Pracowała krótko po ukończeniu szkoły odzieżowej jako szwaczka, a następnie recepcjonistka w sanatorium. Nie pracuje od około 30 lat.

Mąż ubezpieczonej emeryt wojskowy M. J. zmarł 7 września 2008r.

Z małżeństwa z M. J. ubezpieczona posiada dwoje dzieci : A. urodzoną (...) i T. urodzonego (...)

W okresie od 7 września 2008r. do 31 sierpnia 2012r. ubezpieczona pobierała wojskową rentę rodzinną w związku z częściową niezdolnością do pracy.

5 lipca 2012r. ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem do wojskowego organu emerytalnego o ponowne ustalenie prawa do wojskowej renty rodzinnej z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z 31 sierpnia 2012r. Komisja Lekarska ZUS Oddział w C. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Opierając się na ww orzeczeniu organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(akta wojskowego organu emerytalnego).

Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził dowód z opinii biegłych onkologa, kardiologa, neurologa, okulisty i psychiatry na okoliczność, czy ubezpieczona jest nadal niezdolna do pracy, czy też w jej stanie zdrowia nastąpiła istotna poprawa.

Biegły sądowy onkolog S. S. (1) w opinii z dnia 10 grudnia 2012r. (k. 22-24) nie stwierdził u ubezpieczonej czynnego procesu nowotworowego w klinicznie uchwytym stadium. Wskazał, że stan onkologiczny jest dobry i w niemal 9 lat od zabiegu chirurgicznego rokowanie jest pomyślne. Nie obserwuje się również poważnych ani trwałych ubocznych następstw po zastosowanych metodach leczenia. Zdaniem biegłego onkologa ubezpieczona nie jest nadal niezdolna do pracy.

Biegły psychiatra A. S. w opinii z dnia 24 stycznia 2013r. k. 45-50 rozpoznał u ubezpieczonej przebyty epizod depresji umiarkowany i stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy z przyczyn stanu zdrowia psychicznego.

Biegły podał, że ubezpieczona, jak wynika z dokumentacji lekarskiej, leczenie psychiatryczne podjęła w sierpniu 2012r., kiedy przebywała w Oddziale Dziennym Psychiatrycznym, a następnie została w dniu 8 stycznia 2013r. zarejestrowana w (...). Uprzednio świadczenia rentowe miała przyznane z przyczyn stanu zdrowia somatycznego, podobnie jak umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Ubezpieczona wniosła zastrzeżenia do tej opinii, zarzucając, że przez cały czas kontynuuje leczenie psychiatryczne(k. 69).

Biegły sądowy neurolog J. N. w opinii z dnia 12 marca 2013r. k. 74-76 rozpoznała u ubezpieczonej okresowo występujący zespół bólowy szyjny na tle zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego bez istotnego ograniczenia jego funkcji ruchowej, okresowo występujący zespół bólowy lędźwiowy na tle zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego bez istotnego ograniczenia jego funkcji ruchowej, stan po operacji raka piersi prawej z pozostawieniem piersi po szerokim wycięciu guza i węzłów chłonnych pachy prawej, zaburzenia depresyjne.

Biegła stwierdziła, że ze strony układu nerwowego badana jest zdolna do pracy zarobkowej, gdyż nie występują aktualnie u ubezpieczonej żadne ograniczenia funkcji ruchowej kręgosłupa, objawy korzeniowe ucisku i pnie nerwów rdzeniowych. Biegła nie stwierdziła też żadnych objawów podrażnienia ani uszkodzenia korzeni rdzeniowych, zaników mięśniowych, osłabienia siły mięśniowej w obrębie kończyn ani upośledzenia ich funkcji ruchowych.

Biegły sądowy kardiolog M. W. w opinii z dnia 29 maja 2013r. k. 88-89 rozpoznała u ubezpieczonej nadciśnienie tętnicze (...) i wskazała, że w aspekcie kardiologicznym nie ma podstaw do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy, gdyż nie stwierdza się u ubezpieczonej choroby wieńcowej, zaś zaawansowanie choroby nadciśnieniowej nie stanowiło i nie stanowi przeciwwskazań do wykonywania pracy krawcowej.

Biegły sądowy okulista A. K. w opinii z dnia 16 września 2013r. k. 111-113 stwierdziła u ubezpieczonej starczowzroczność i podała, że ubezpieczona ma prawidłową ostrość wzroku do dali oraz z niedużą korekcją okularową (odpowiednią do wieku) prawidłową ostrość wzroku do bliży, ma prawidłowe ciśnienie śródgłokowe, dno oczu oraz pole widzenia i z tytułu narządu wzroku nie była i nie jest niezdolna do pracy.

Biegły psychiatra A. S. w opinii uzupełniającej z dnia 15 października 2013r. (k. 128-129) po zapoznaniu się z kartą informacyjną z kolejnego pobytu ubezpieczonej w oddziale psychiatrycznym dziennym, stwierdził, że w toku postępowania nastąpiło znaczne pogorszenie stanu zdrowia psychicznego ubezpieczonej polegające na pojawieniu się kolejnego epizodu depresji, wymagającej hospitalizacji, co uprawnia do przyjęcia, że obecnie stan zdrowia psychicznego czyni ją częściowo niezdolną do pracy od 4 marca 2013r. na okres 2 lat, bowiem w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy, uwzględniając jej wiek i wykształcenie.

Ustosunkowując się do tej opinii, organ rentowy zarzucił, że opinia tego biegłego jest wewnętrznie sprzeczna, gdyż opinia uzupełniająca zawiera całkowicie odmienne wnioski niż opinia podstawowa, pomimo, że już wówczas ubezpieczona była po pobycie w dziennym oddziale psychiatrycznym. Wnosił o zastosowanie art. 477¹⁴§4 k.p.c.(k. 135).

W kolejnej opinii uzupełniającej biegły psychiatra A. S. (k. 140-141), biegły wskazał, że o ile jednorazowy (pierwszy) epizod depresji nie może być podstawą do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy, to już pojawienie się kolejnego epizodu prowadzi do konieczności zmiany rozpoznania na zaburzenia depresyjne nawracające.

Biegły rozpoznając u ubezpieczonej nawracające stany depresyjne stwierdził, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 4 marca 2013r. na okres 2 lat, zaś przed tą datą nie była częściowo niezdolna do pracy.

Ubezpieczona ustosunkowując się do opinii biegłego podała, że jej

pierwszy pobyt w szpitalu na oddziale psychiatrycznym dziennym miał miejsce od 6 sierpnia 2012r. do 26 października 2012r., wtedy rozpoczęła się u niej przewlekła depresja i od tego czasu nie była w stanie podjąć pracy (k. 149).

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego psychiatry podnosząc, że zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że pierwsze wystąpienie stanu depresyjnego nie zakończyło się 3 marca 2013r. i trwa nadal. Organ rentowy wnosił o powołanie innego biegłego psychiatry i psychologa, a z ostrożności procesowej zastosowanie art. 477¹⁴§4k.p.c.

W opinii uzupełniającej z dnia 28 stycznia 2014r. (k. 156-158) biegły psychiatra A. S. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Organ rentowy w piśmie z dnia 18 lutego 2014r. podtrzymał zastrzeżenia do opinii biegłego psychiatry A. S. oraz złożone wnioski dowodowe (k. 170).

Biegły sądowy psychiatra E. K. w opinii z dnia 14 marca 2014r. k. 176-178 rozpoznała u ubezpieczonej zaburzenia depresyjne nawracające-obecnie epizod umiarkowany.

Biegła podała, że ubezpieczona cierpi na zaburzenia depresyjne nawracające, z tego powodu na przestrzeni półtora roku była trzykrotnie hospitalizowana w Oddziale Psychiatrycznym Dziennym, po raz ostatni od 9 września do 29 listopada ub. roku. Każda hospitalizacja trwa prawie 3 miesiące, za każdym razem jest wypisywana w stanie niepełnej poprawy. Jak wynika z dokumentacji z PZP po każdym pobycie szpitalnym przez około 2 tygodnie utrzymuje się okres poprawy, potem następuje nawrót objawów depresyjnych, ale ich nasilenie jest mniejsze niż bezpośrednio przed hospitalizacją. Aktualnie objawy depresyjne są u niej znacznie nasilone z powodów reaktywnych (śmierć kuzynki). Zdaniem biegłej, stan zdrowia ubezpieczonej uniemożliwia wykonywanie jakiegokolwiek zatrudnienia na ogólnym rynku pracy w pełnym wymiarze godzin i uzasadnia uznanie jej za częściowo niezdolną do pracy na okres jednego roku od daty badania tj. do 31 marca 2015r. Za datę powstania częściowej niezdolności do pracy w zakresie psychiatrycznym, w ocenie biegłej, należy uznać 6 sierpnia 2012r. tj. datę przyjęcia po raz pierwszy do Oddziału

Psychiatrycznego Dziennego. Biegła podkreśliła, że ubezpieczona w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy szwaczki lub krawcowej. Biegła zgodziła się z kolejnymi opiniami uzupełniającymi biegłego S. odnośnie częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej, jednak nie była w stanie ustalić dlaczego za początek niezdolności do pracy przyjął dopiero datę rozpoczęcia drugiej hospitalizacji.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie ubezpieczonej jest zasadne.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tj. Dz.U. z 2013r., poz. 666) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny zmarłego emeryta lub rencisty.

Przepis art. 24 pkt 4 tej ustawy stanowi, że renta rodzinna przysługuje na

zasadach i w wysokości określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tym, że o niezdolności do pracy i stopniu tej niezdolności oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprawnionych członków rodziny, orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2013r., poz. 1440), zwanej dalej ustawą emerytalną, wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

1)w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo

2)wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej.

Z mocy art. 70 ust. 2 ustawy emerytalnej, prawo do renty rodzinnej nabywa również wdowa, która osiągnęła wiek 50 lat lub stała się niezdolna do pracy po śmierci męża, nie później jednak niż w ciągu 5 lat od jego śmierci lub od zaprzestania wychowywania osób wymienionych w ust. 1 pkt 2.

Stosownie do treści art. 107 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Definicję niezdolności do pracy zawiera przepis art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Po myśli art. 12 ust. 3 tej ustawy częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z mocy art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1)stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Niezdolność do pracy jest kategorią prawną, zatem kwalifikacja danego stanu faktycznego ustalonego na podstawie opinii biegłych w zakresie wymagającym wiedzy medycznej należy do Sądu, a nie do biegłych. Dla oceny i stopnia zaawansowania chorób, ich wpływu na stan czynnościowy organizmu uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych (art. 278 k.p.c.). Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego, wtedy gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 1354/00, LEX nr 77046).

Zasadniczy spór i problem stanowiło ustalenie, czy ubezpieczona po dniu 31 sierpnia 2012r. była nadal niezdolna do pracy.

W świetle wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że ubezpieczona po tej dacie dalej jest osobą niezdolną do pracy.

Z opinii biegłego onkologa wynika wprawdzie, że ubezpieczona nie jest z przyczyn onkologicznych niezdolna do pracy, w jej stanie zdrowia nastąpiła poprawa, zaś schorzenia neurologiczne, kardiologiczne i okulistyczne nie czyniły i nie czynią ją niezdolną do pracy, o czym świadczą opinie biegłych tych specjalności. W zakresie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w aspekcie jej niezdolności do pracy Sąd podzielił w pełni opinię biegłego z zakresu psychiatrii E. K., która rozpoznała u ubezpieczonej zaburzenia depresyjne nawracające i stwierdziła, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 marca 2015r., zaś początek tej niezdolności do pracy datuje się na 6 sierpnia 2012r.tj. datę przyjęcia po raz pierwszy do Oddziału Psychiatrycznego Dziennego.

W zakresie częściowej niezdolności do pracy i okresu jej trwania opinia tego biegłego koresponduje z opinią biegłego A. S.. Biegły S. jednak uznał, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 4 marca 2013r. W tej części Sąd nie podzielił opinii tego biegłego, bowiem jak wynika z opinii biegłego E. K., ubezpieczona po raz pierwszy przebywała w Oddziale Dziennym Psychiatrycznym od 6 sierpnia 2012r. i od tego czasu w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Powyższe znajduje potwierdzenie w dokumentacji medycznej ubezpieczonej. Opinię biegłego E. K. Sąd uznał za jasną i przekonywującą. Opinia ta została poparte szczegółowymi badaniami odwoływanej oraz analizą zgromadzonej

w sprawie dokumentacji medycznej. W ocenie Sądu, biegła ta prawidłowo odniosła dokonane przez siebie ustalenia do poziomu kwalifikacji zawodowych odwoływanej i uwzględniła w swej ocenie jej wykształcenie i charakter dotychczas wykonywanej pracy. W zakreślonym terminie żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłego. Na rozprawie dniu 17 czerwca 2014r. pełnomocnik organu rentowego wskazał, że organ rentowy ma zastrzeżenia do opinii biegłego E. K., jednakże nie będzie wypowiadał się w kwestiach medycznych. Brak było podstaw do uwzględnienia zastrzeżeń organu rentowego, zważywszy, że odpis opinii biegłego został doręczony profesjonalnemu pełnomocnikowi organu rentowego 14 marca 2014r. z zakreśleniem 7 dniowego terminu do złożenia ewentualnych zastrzeżeń do treści opinii i pouczeniem o treści art. 207§6 k.p.c. Ponadto zastrzeżenia złożone na rozprawie 17 czerwca 2014r. nie zawierają argumentów medycznych, a w zasadzie żadnych argumentów, które mogłyby podważyć opinię biegłego E. K..

W utrwalonej już praktyce orzeczniczej sądów przyjęto natomiast, iż strona chcąc podważyć wartość dowodową opinii biegłego sądowego winna przytoczyć rzeczowe argumenty uzasadniające jej twierdzenia. Jest to związane ze szczególnym charakterem tego dowodu, albowiem biegli w odróżnieniu od świadków, czy stron nie komunikują w postępowaniu swej wiedzy i spostrzeżeń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz przy wykorzystaniu swojej wiedzy zawodowej i naukowej, czyli wiadomości specjalnych wykraczających poza zasób wiedzy przeciętnie wykształconego człowieka, sporządzają opinię w zakresie objętym tezą dowodową w celu ułatwienia oceny faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd na podstawie art. 217§ 2 k.p.c. i 227 k.p.c. oddalił wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry i psychologa, uznając, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione, zaś opinia biegłego psychiatry E. K. wystarczająco wyjaśniła zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnych biegłych do czasu, gdy zostanie udowodniona okoliczność korzystna dla strony, a także wtedy, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wcześniej sporządzona opinia w sprawie jest prawidłowa (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 - OSNAPiUS 1998 r., Nr 1, poz. 24 z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 - OSNAPiUS 1998, Nr 20, poz. 612, dnia 15 listopada 2001 r. II UKN 604/00, LEX Polonica nr 363191, 4 sierpnia 1999 r. I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, Nr 22, poz. 807, z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 642/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012r., (...) 351)11, Lex 1215268).

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o uchylenie zaskarżonej decyzji, przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenie postępowania.

Zgodnie bowiem z art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43 oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX nr 272581). Stąd też postępowanie dowodowe przed sądem w sprawie o świadczenie uzależnione od niezdolności ubezpieczonego do pracy powinno zmierzać do ustalenia, czy w dacie orzekania przez organ rentowy po stronie ubezpieczonego występowały w tym zakresie wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie świadczenia.

W art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. mowa o "nowych okolicznościach", które, choć powstałe po wniesieniu odwołania, mają znaczenie dla oceny stanu zdrowia do dnia decyzji. Dla przykładu, "nowe okoliczności" to schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu albo ujawnione. (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2012r., (...) 79)11, LEX nr 1130387).

Jak wynika z opinii biegłego psychiatry E. K., której, jak to podano wyżej, żadna ze stron skutecznie nie kwestionowała, częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonej istnieje w od 6 sierpnia 2012r.

W świetle powyższego nie było podstaw do zastosowania art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., skoro ubezpieczona przez cały czas był niezdolna do pracy, także w dacie badania przez Komisję Lekarską, jak i wydania zaskarżonej decyzji.

Reasumując, mając na uwadze opinię biegłego psychiatry E. K. Sąd uznał, że ubezpieczona spełnia przesłanki warunkujące przyznanie jej prawa do wojskowej renty rodzinnej na okres od 1 września 2012r. do 31 marca 2015r. w związku z częściową niezdolnością do pracy, dlatego orzeczono jak w sentencji wyroku na mocy powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 41 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

SSO Beata Torbus

ZARZĄDZENIE

- 1) Odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. (...) rpr. B. W.,

3) kal. 14 dni od wykonania lub z wpływem

K., dnia 23 czerwca 2014r. SSO B. T.